

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune”.

Anul IX.

București, 1929.

No. 7.

Raport asupra adunării slujbașilor din Județul Teleorman.

În zilele dela 26—28 Aprilie, a avut loc în orașul Alexandria, și anume în localul nostru propriu, adunarea slujbașilor din o parte a județului Teleorman.

zile de adevărată înălțare sufletească în tot cursul ședințelor.

În fiecare seară am avut conferințe publice cu proiecțiuni luminoase, ținute de fr. Ioan

Dela adunarea slujbașilor ținută în Alexandria.

Ne-am bucurat nespuse de prezența fraților: Ioan Bauer, președintele Conferinței Munte-
nia Vest, A. N. Darie, și Leon Bălan, Secretar-
ul Departamentelor în Conferință.

Mânați de un sentiment al dragostei, frații de prin comunități au căutat să vină într'un număr cât mai mare, dând încăodată dovadă de unitatea poporului lui Dumnezeu, și că sunt gata pentru orice sacrificiu.

Împreună cu frații conducători am petrecut

Bauer și fr. Leon Bălan. Adunările de ziua cât și cele de seară au fost vizitate de numeroase persoane, astfel încât la adunările de seară mai ales, venind câte 300—400 persoane, mulți au fost nevoiți să asculte de afară.

În Sabatul dela 27 Aprilie am primit o deosebită binecuvântare. Au fost prezenți 146 membri, 128 vizitatori, 21 copii, iar colecta a fost de 1139 lei.

După școala de Sabat a avut loc o predică

ținută de fratele Ioan Bauer, mișcând adânc inimile tuturor încât nu eră persoană în a căruia ochi să nu fie lacrimi. Au fost date îndemnuri pentru o mai deplină consacrare în viața noastră, lucrând la salvarea copiilor noștri cari nu ne urmează, a fraților și surorilor noastre de corp cari nu s'au hotărît să urmeze pe Domnul, cum și a tuturor rudelor și a celorlalți oameni cari ne înconjoară, spre a fi găsiți demni pentru cer. Prin ridicare în picioare toți au hotărît solemn că vor lucra și mai mult la salvarea sufletelor, pentru ca astfel să poată primi cununa de amarant a mării.

După amiază a avut loc întărirea prin binecuvântare a mai multor frați propuși pentru aceasta, în urma cercetării amănunțite făcută de frații Ioan Bauer și C. Florescu, împreună cu comitetul Conferinței Muntenia Vest și al comunităților, și au fost admiși prin vot de către membrii comunităților respective.

Pacea conștiinței și pacea inimii.

„Pace, pace deplină!“ Ce armonie cerească stă ascunsă în aceste cuvinte! Această pace nu este un produs al minții, un rezultat al rațiunii, o pace omenească, atârând de împrejurări favorabile, ci o pace care este mai pe sus decât mintea omenească și independentă de orice situațiune pământească. Ea este, într'adevăr înaltă și sfântă, fiind numită în Sfânta Scriptură „Pacea lui Hristos“. Col. 3, 15. „Pacea lui Hristos — pacea lui Hristos — ea nu poate fi cumpărată cu bani; nu poate fi câștigată prin talente strălucite; mintea nu o poate produce; ea este un dar al lui Dumnezeu... Ea este într'adevăr mai scumpă decât oricare alt lucru ce se poate obține prin genialitate sau bogăție“. „Mărturie“, Vol. 4, p. 559.

Regele David zice, vorbind despre această pace care este mai mult interioară decât exterioară, următoarele: „Multă pace au cei ce iubesc legea Ta, și n'au nici un prilej de poticnire“. Ps. 119, 165. Însemnătatea originală a cuvântului Ebraic „Shalem“ este o stare de odihnă, liniște, a siguranță și mântuire. Ea înseamnă pentru copilul lui Dumnezeu liniștea conștiinței și siguranța inimii; adică o pace a conștiinței și o pace a inimii. Să studiem puțin cele două părți ale acestui dar dumnezeesc; mai întâiu însemnătatea cuvântului prin care obținem liniștea conștiinței și în rândul al doilea, acea parte a păcii, prin care se liniștește inima noastră timidă.

1. *Pacea conștiinței*: Pe ce se întemeiază această pace? Care este fundamentul ei? Este

Frații presbiteri și primi diaconi cari au primit această întărire prin binecuvântare, au fost: Ioan T. Drăgușin și Paraschiv Dumitrescu, din Alexandria; Alexandru Iancu și Florea Șt. Sandu, din Spătărei; Marin N. Chiriță și Petre D. Carnaru, din Peret; Dumitru Lazăr și Gheorghe Pascu, din Voivoda; Dumitru Bușcă, din Secara; Petre St. Paun, din Licurici.

Ultima zi a fost folosită pentru departamente, când fratele Bălan a căutat să îmbărbăteze pe fiecare în atribuțiile lui.

După amiază a urmat o foarte frumoasă producție a Cercului Tinerimii, iar seara, a avut loc o conferință publică cu proiecțiuni.

Apoi, cu mulțumiri către bunul Dumnezeu care ne-a dat pace, liniște, și multe binecuvântări în aceste zile, ne-am despărțit păstrând fiecare în sine un și mai mare dor de a servi Domnului.

C. Florescu.

chiar sângele lui Hristos, după cum scrie apostolul Pavel către Coloseni: „Să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui“. Col. 1, 20. La prima Sa arătare între ucenicii Săi adunați după înviere, El i-a salutată cu minunatele cuvinte: „Pace vouă!“ Apoi le-a arătat mâinile și picioarele Sale: „Priviți mâinile și picioarele Mele: Eu sunt“. El însuș a fost pacea lor, făcând prin sângele Său vărsat pe Golgota pace prin El însuș.

Domnul păcii (Isa. 9, 5) a fost în mijlocul lor dându-le pacea Sa. Aceasta este pacea adusă de iertarea păcatelor prin sângele lui Hristos. Col. 1, 14. Sângele lui Isus este unicul mijloc, prin care se poate curăți conștiința. Păcătoșii n'au pace. Isa. 57, 21. Pacea noastră este nimicită prin păcat, însă Mântuitorul vine ca un prieten al păcătosului, așezându-Se între păcătosul care se căește și păcatele lui. Acesta este misterul: Hristos între conștiința și păcatul recunoscut și mărturisit. Prin profetul Isaia Domnul zice: „Eu, Eu îți șterg fărădelegile, pentru Mine, și nu-Mi voiui mai aduce aminte de păcatele tale“. Isa. 43, 25. El nu-Și mai aduce aminte de păcate. La Dumnezeu, iertare înseamnă uitare! O astfel de iertare are o valoare veșnică și înseamnă pacea deplină pentru conștiința unui copil al lui Dumnezeu.

2. *Pacea inimii*: Să ne ocupăm și cu a doua latură a acestui dar divin, prin care se liniștește inima copilului lui Dumnezeu. Mulți creștini, bucurându-se de iertarea păcatelor

lor, au totuș o inimă neliniștită și plină de frică. Ei trăesc în griji mari, se tem de diferite pericole, și inima lor se înspăimântă de tot felul de încercări, cari vin peste un copil al lui Dumnezeu, astfel încât Mântuitorul trebuie să le zică și lor: „Să nu vi se turbure inima“; și în alt loc: „In lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea“. Ioan 14, 1; 16, 33. Ucenicii aveau iertarea păcatelor lor, căci la cină Isus a zis: „Voi sunteți curați, dar nu toți. Căci știți pe cel ce aveți să-L vândă; deaceea a zis: „Nu sunteți toți curați“. Ioan 13, 10. 11. Numai unul nu a fost curat, Iuda; ceilalți aveau iertarea păcatelor lor; totuș Isus a zis, că au în lume necazuri. Iertarea păcatelor și totuș frică în inimă! Pacea conștiinței și totuș o inimă timidă, o inimă tremurândă față de ura dușmanilor, de furia prigonirii și de frica lumii.

Când, după învierea Sa Isus i-a salutat prin cuvintele: „Pace vouă“, ei se găsiu adunați după uși încuiate de frica Iudeilor. Și tocmai sub aceste împrejurări El a împlinit cuvântul Său, dat mai înainte: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v'o dau cum o dă lumea. Să nu vi se turbure inima, nici să nu se înspăimânte“. Ioan 14, 27. 14. Aceeaș pace, și liniște sufletească adâncă pe care o are Isus în inima Sa, cu toate primejdiile amenințătoare într'o lume întunecoasă; cu toate împrejurările nefavorabile și intristările, și cu tot viitorul necunoscut nouă. Această pace este pacea lui Hristos, liniștea profundă și dumnezească a sufletului Său, pe care a manifestat-o în Ghetsemani, săvârșind cu atâta bunăvoință o minune față de un dușman al Său, căruia Petru îi tăiasă urechea. Ea este acea liniște sfântă admirată de Pilat, Isus păstrând înaintea lui cu o demnitate regească o tăcere atât de solemnă; ea este încrederea sfântă și neclintită, dovedită de El când L-au sculat ucenicii speriați de furtună, iar El, deșteptându-Se, a liniștit vântul și marea. „Pacea Mea“, a zis El ucenicilor Săi și ne-o spune și nouă astăzi. Și această pace este darul pe care ni-l oferă El însuș. Imprejurările în cari se aflau apostolii, n'au fost într'adevăr pașnice; nu, împotriva lor s'a ridicat o lume întregă. Pacea lor însă a fost un dar al Maestrului lor. Noi nu-l găsim deci în împrejurări favorabile sau în situațiuni promițătoare, ci numai în Dumnezeu. Noi îl primim în credință și nu în chip material. El nu se întemeiază pe lucruri vizibile, ci pe făgăduințele lui Dumnezeu, cari sunt „Da“ și „Amin“.

Misterul acestei păci constă în faptul, că noi privim la Isus, care Se așează între noi și toate pericolele. Noi ne uităm la Isus și-L ve-

dem între noi și păcatele noastre, lucru ce ne dă pacea conștiinței. Noi ne uităm la Isus și-L vedem între noi și toate primejdiile și prigonirile, și aceasta ne dă pacea inimii.

De ce se tem oare copiii lui Dumnezeu mereu când se ivește un pericol? Răspunsul nu este greu de găsit: Ei pierd pe Hristos din vedere și privesc la împrejurările, cari îi înconjoară, precum făcu Petru, când se uită la vântul cel puternic. Mat. 14, 30. Aceasta o vedem și în experiențele copiilor lui Izrail în pustiu. Călătoria prin pustiu a fost plină de încercări prin care Domnul doriă să atragă pe Izrail la Sine. Pustiul a fost o școală pentru Izrail. În purtarea Sa cu poporul Lui, Domnul a manifestat caracterul Său divin; pustiul însă ne și arată ce este omul.

LA MAREA ROȘIE.

Cu mână puternică Domnul a scos pe Izrail din Egipt și acum ei tăbărau pe partea de apus a Mării Roșii. La dreapta drumul le eră închis prin munți înalți; la stânga clocoți Marea Roșie, care are o adâncime de cam douăzecișiopt metri și o lățime de aprox. 19 km.; înapoia lor se găsiă Faraon infuriat cu toată oștirea sa de 50.000 călăreți și 200.000 ostași, după datele statistice ale istoricului Iosephus. Ei se găsiu într'o situație foarte periculoasă. Raportul zice: „Faraon se apropiă. Copiii lui Izrail și-au ridicat ochii, și iată că Egiptenii veniau după ei. Și copiii lui Izrail s'au spăimântat foarte tare, și au strigat către Domnul după ajutor“. Ex. 14, 10. Ei vedeau primejdia și se temeau foarte mult. Mai întâiu strigau către Domnul, însă în curând îl pierdeau din vedere, uitau liberarea lor minunată din Egipt și se uitau la Moise și nu la Dumnezeu. Și astfel au zis către Moise: „Nu erau oare morminte în Egipt, ca să nu mai fi fost nevoie să ne aduci (tu) să murim în pustie? Ce ne-ai făcut (tu) de ne-ai scos din Egipt“? Ex. 14, 11. Ei vedeau numai pe Moise și-l întrebau: De ce ne-ai scos „tu“; de ce ne-ai făcut „tu“ aceasta? Ei nici nu mai credeau că Domnul i-a scos. Ei credeau că ieșirea din Egipt ar fi o operă omenească și deaceea au ajuns repede nemulțumiți cu Moise și au murmurat împotriva lui. Și apoi au continuat: „Nu-ți spuneam noi în Egipt: Lasă-ne să slujim ca robi Egiptenilor, căci vrem mai bine să slujim ca robi Egiptenilor decât să murim în pustie“? Astfel credeau că ar cunoaște ceva, ce ar fi „mai bine“ decât liberarea lor minunată. Câtă orbire! Sclavia din Egipt mai preferabilă decât salvarea lor prin mâna lui Dumnezeu! Ei au mers așa de departe în nemulțumirea lor împotriva lui

Moise, încât n'au preferat numai sclavia Egipteană, ci chiar „mormintele din Egipt“. Așa dar sclavie și moarte „mai bine“ decât minunata lor liberare! Toate acestea au fost urmarea necredinței din inima lor: Frica, nemulțumirea, și neliniștea.

Atunci Moise a pășit înaintea lor, zicându-le: „Nu vă temeți de nimic!“ El nu pierduse pe Dumnezeu din vedere; el nu se bază numai pe cele văzute, ci trăia prin credință. În inima sa domniă pacea lui Dumnezeu, „care întrece orice pricepere“. Fil. 4, 7. Când a fost nimicită toată „înțelepciunea celor înțelepți“, el s'a încrezut în Dumnezeu. El a văzut pe Dumnezeu între Izrail și pericolul amenințător. În această taină a fost ancorată pacea inimii sale. El continuă, zicând: „Stați bine (tare)!“ Imprejurările din afară se schimbă, situațiunea materială este supusă la dese transformări, însă bărbatul lui Dumnezeu stă tare. El este întemeiat pe Dumnezeu. El are un sprijin. Cu toată situațiunea nefavorabilă în aparență, în fața furiei regelui și oastei sale; cutoatecă murmură chiar poporul, Moise a rămas totuși liniștit și calm. El se află în prezența lui Dumnezeu. El are pe Dumnezeu înaintea ochilor săi. Astfel deci stă în mijlocul celor mai mari primejdii fără nici o frică, și tare; el are pacea în inima sa, căci el știe, că Domnul, Dumnezeul lui Izrail, Se găsește între el și oștirile înarmate ale dușmanului. În credință, el e plin de nădejde: „..... Veți vedea izbăvirea, pe care v'o va da Domnul în ziua aceasta... Domnul Se va lupta pentru voi; dar voi stați liniștiți“. Așteptând în credință și liniștiți: aceasta este pacea inimii.

Va onora Domnul această credință? Aici urmează răspunsul minunat: „Ingerul lui Dumnezeu... Și-a schimbat locul, și a mers înapoia lor, și... S'a așezat între tabăra Egiptenilor și tabăra lui Izrail. Norul acesta pe o parte eră întunecos, iar pe cealaltă lumină noaptea. Și toată noaptea cele două tabere nu s'au apropiat una de alta“. Domnul a venit între poporul lui Dumnezeu și dușman, astfel încât nu s'au putut întâlni. Apoi Domnul i-a trecut prin Marea Roșie. Apêles au fost pentru ei un zid, la dreapta și la stânga lor. Armata Egiptenilor le urmă. În straja dimineții însă (la ora 4 dimineața), Domnul a privit spre oastea Egiptenilor și a produs o învălmășeală în armata lor, scoțând chiar roatele carelor lor de luptă.

Este un lucru primejdios a lupta împotriva lucrării lui Dumnezeu. În acest caz nu mai rămân dușmanului roatele la carele sale, căci Domnul i le scoate. Mai departe cetim: „Domnul a năpustit pe Egipteni în mijlocul mării 100

..... niciunul măcar n'a scăpat“. „ În ziua aceea, Domnul a izbăvit pe Izrail din mâna Egiptenilor; și Izrail a văzut pe Egipteni morți pe țărnul mării“. Ex. 14, 27. 28. 30. În spirit parcă văd pe copiii lui Izrail, cari au murmurat încă cu puțin timp înainte, plimbându-se pe țărni și privind trupurile neînsuflețite ale Egiptenilor. Imi pare că aș auzi o convorbire... Unul zice către altul: „Vezi tu pe acela, care înnoată acolo?... El m'a biciuit deseori fără nici o milă când eram încă sclav și fabricam cărămizi pentru hambarele lui Faraon din Pitom. Ex. 1, 11—14. Acela mi-a îngreuiat într'adevăr vieața; ba mai mult, când mă bătea eu nici nu îndrăsniam să-i zic un cuvânt. Un altul răspunde: „Da, gândește-te cât de departe am mers noi murmurând împotriva lui Moise. Tu ai fost chiar unul dintre acei, cari au zis, că el ar fi trebuit să ne lase pe noi în sclavia Egiptului! El nu ți-a părut ție și celorlalți destul de democrat, ci prea independent și despotic. El ar fi trebuit să asculte mai mult de popor, adică de voi, o grupă mică. Însă acuma, prietene, care este părerea ta? Dacă s'ar fi întâmplat după placul tău, atunci acest nepot al lui Ramses, care te-a bătut pe tine așa de grozav la Pitom, te-ar biciui încă și astăzi. Și, dacă Moise, împotriva căruia am murmurat noi toți, nu ar fi avut credință, și, dacă Domnul nu ne-ar fi salvat, atunci noi de grabă am fi intrat iarăși sub stăpânirea dușmanilor“. Deodată un al treilea aude o cântare și întrebă: „Pe cine aud eu cântând? Nu este oare aceasta vocea Mariei, care conduce corul poporului? Ex. 15, 21. Haideți să cântăm și noi“. „Atunci Moise și copiii lui Izrail au cântat Domnului cântarea aceasta“. Ex. 15, 1. Ei nu mai priviau la Moise, ci la Domnul, și cântau această cântare „Domnului“. „Și poporul s'a temut de Domnul, și a crezut în Domnul și în robul Său Moise“. Ex. 14, 31. Când au fost în bune relațiuni cu Dumnezeu, atunci s'au împăcat și cu Moise și n'au mai murmurat împotriva conducătorului lor. Ei au cântat: „Voiu cânta Domnului, căci Și-a arătat slava“. Acuma a fost Domnul, și numai Domnul, și nici o silabă nu se auzia împotriva lui Moise. „Cine este ca Tine între Dumnezei, Doamne? Cine este ca Tine minunat în sfințenie, bogat în fapte de laudă, și făcător de minuni?... Prin îndurarea Ta, Tu ai călăuzit, și ai izbăvit pe poporul acesta; iar prin puterea Ta, îl îndrepti spre locașul sfințeniei Tale“. Ex. 15, 11. 13. Acuma au recunoscut, că Dumnezeu îi conducea. Acuma au fost din nou convinși, că ieșirea din Egipt n'a fost lucrarea unor oameni, ci lucrarea lui Dumnezeu. Acuma au văzut pe Dumnezeu între poporul Său și ori-

care pericol, și în inima lor a intrat pacea.

LA MARA.

În curând însă aveau să fie din nou încercați. Ei pornesc mai departe, dela Marea Roșie spre pustiul Șur. Această călătorie a durat trei zile și în acest timp n'au găsit nicăieri apă. În cele din urmă au sosit la Mara și acolo au găsit apă. „Ce bine e, căci aveam o sete atât de mare, și iată că acum am găsit apă!“ Însă ce dezamăgire! „Apa este amară, amară, așa de amară încât nimeni nu o poate bea“. Ce să facă acum? Cine este de vină, că apa este atât de amară? „Poporul a cârtit împotriva lui Moise, zicând: „Ce avem să bem?“ Ex. 15, 22—24. Avea Moise vreo vină că apa era amară? A făcut-o el amară? A fost el mai înainte acolo și a aruncat ceva în ea? A avut el mai mult de a face cu apa decât oricare dintre ei? „Nu! Însă el stă la conducere și ce fel de conducător este el, dacă aduce un popor așa de mare cu femei și cu copii aici fără ca să știe, dacă se găsește aici apă de băut sau nu?“

Ce repede au uitat ei experiența făcută la Marea Roșie, pierzând astfel, la o încercare nouă, pacea din inima lor! Însă Moise se rugă Domnului și Domnul i-a arătat un lemn, pe care l-a aruncat în apă, și apa s'a făcut dulce. Apa dulce, popor dulce. Acuma toate au fost iarăș bune; apa a fost dulce și Moise a fost din nou bun. Cât de trist, că poporul lui Izrail a făcut la orice încercare totdeauna aceeaș experiență și totuș a murmurat din nou, pierzând în acelaș timp pacea din inima lor; mereu crezând din nou, că salvarea și ieșirea lor din Egipt ar fi un plan pur omnesc, un plan al lui Moise și al lui Aaron.

LUCRAREA LUI DUMNEZEU PE TIMPURI ȘI ÎN ZILELE NOASTRE.

Toate aceste experiențe minunate ale copiilor lui Izrail „au fost scrise pentru învățătura noastră peste cari au venit sfârșiturile veacurilor“. 1 Cor. 10, 11. Dumnezeu a dat lui Izrail învățătura iertării păcatelor. În Egipt a poruncit ca ei să ungă ușorii caselor lor cu sânge, ferindu-i astfel de moartea primilor lor născuți. Sângele i-a protejat de judecată. Prin Moise, de sigur că i-a învățat înțelesul mai profund al acestui sânge. Când i-a urmărit dușmanul, îngerul Domnului s'a așezat între Izrail și protivnicul lor. El le oferia pacea pentru conștiința și inima lor, salvându-le din păcat și de dușman. Prin sângele simbolic și prin îngerul protector, Domnul s'a așezat între ei și păcatele lor, precum și în-

tre ei și împrejurările amenințătoare. El i-a condus prin Moise, în acelaș timp însă și prin stâlpul de foc și nor. Ei stăteau astfel sub conducerea dumnezească și sub scutul divin.

Și toate acestea trebuie să ne servească nouă ca o avertizare și spre învățătură. Noi să privim la Domnul, întărindu-ne în credință. Prin credință trebuie să-L lăsăm să curețe conștiința noastră cu sângele Său și să vindece sufletul nostru prin Spiritul Său. În acelaș timp să fim ferm convingși de prezența Sa și să nu ne temem, căci „chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine“. Ps. 23, 4. Cine are pacea conștiinței și a inimii nu va murmură. Hristos este pacea sa. Această pace este deplină și nicidecum fracționară; ea este o pace a conștiinței și a inimii. „Vă dau pacea Mea“. El înlătură păcatul împreună cu frica din inima noastră. El zice: „Îți sunt iertate păcatele“, adăugând: „Inima voastră să nu vi se turbure, nici să nu se inspăimânte“.

Ieșirea lui Izrail n'a fost opera oamenilor, ci lucrarea lui Dumnezeu; ea n'a fost planul lui Moise, ci planul lui Dumnezeu. Satan seducea deseori pe Izrail să creadă și să afirme tocmăi contrariul. Îndată ce Izrail se gândia în felul acesta, începea să murmure și nu mai avea pace. Și cum stau lucrurile astăzi? Pricpem noi oare, ce ne-a fost scris nouă spre avertizare? Nu este mișcarea mondială adventă lucrarea lui Dumnezeu? Nu este ea împlinirea profețiilor și nu este poporul acela, pe care îl adună lucrarea lui Dumnezeu, un popor al proorocii? De sigur aceasta nu este opera oamenilor, ci lucrarea lui Dumnezeu; nu este planul oamenilor, ci planul lui Dumnezeu. Astfel stă deci și această lucrare sub conducerea și scutul lui Dumnezeu. Cei trei îngeri din Apocalips 14, sunt simboale divine, cari preînchipuie o lucrare ce o săvârșește Dumnezeu pe pământ. Fiecare cetitor să ia bine aminte la următorul citat din mărturie:

„Dumnezeu conduce un popor unit, nicidecum câteva persoane cari stau izolate, unul ici și altul colo, dintre cari unul crede una și altul alta. Ingerii lui Dumnezeu săvârșesc lucrarea, care le-a fost incredințată lor. Ingerul al treilea conduce și curăță un popor, și acesta trebuie să meargă cu El în unire înainte. Unii o iau înaintea acestor îngeri, cari conduc pe acest popor... ei nu vorbesc și nici nu lucrează în armonie cu această comunitate“. „Mărturie“, Vol. 1 pag. 207.

Nu ne spune oare această mărturie cât se poate de lămurit, cine conduce poporul advent, și sub al cărui scut stă el? Sunt numai „unii“, cari „nu lucrează în armonie cu co-

munitatea", însă comunitatea stă sub conducerea divină și ingeri conduc acest popor. Da, stă scris: „Dumnezeu conduce un popor unit“. Ceea ce a făcut Dumnezeu în zilele lui Moise, aceea o face și astăzi. Deaceia să punem toată

încrederea noastră în Dumnezeu și astfel „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus“. Fil. 4, 7.

D. N.

Nevoile fraților noștri din Basarabia.

(Urmare și sfârșit.)

„Și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac“.

Ebrii 13, 16.

Dela Vișinești am plecat la Turlachi, una din Comunitățile noastre din județul Cetatea-Albă. Acolo am găsit pe frații noștri într-o stare de deplâns. O parte dintre membri se găseau adunați într-o altă localitate mai apropiată, însă și acolo domnește o lipsă și o sărăcie mișcătoare. La mulți le lipsesc chiar hainele necesare. Frații erau adunați într-o încăpere neîncălzită, unde petreceau chiar Sabatele. Bucuria lor a fost foarte mare, când au auzit că am ajuns.

„Niciodată“, a fost răspunsul său, „chiar dacă nevoia ar atinge culmea ei, totuși eu nu mă voi lăsa abătut, ci sper neclintit în harul și purtarea de grijă binevoitoare a lui Dumnezeu“.

O parte din membrii comunității din Turlachi.

După adunare am vizitat pe o soră tânără, bolnavă. Aici am avut ocazia să rostim câteva cuvinte de mângâiere și încurajare. Apoi am adunat pe frați, pentru a ne informa cu privire la situația lor. Acelaș tablou al lipsei și nevoii ni se prezentă și aici. Toți au avut mult de suferit din cauza recoltelor rele. Însă cele mai grele urmări pentru ei le-a avut anul trecut, căci pe lângă toate lipsurile se mai adaugă și faptul, că posibilitatea de câștig eră foarte redusă.

Întrebând pe unul dintre frații noștri, și a nume pe fratele Zoltanovschi, capul unei familii de 9 persoane, cât grâu sau porumb ar mai posedă în prezent, el ne-a răspuns: „Nici un singur bob!“ L-am întrebat, dacă nu se simte descurajat în fața unei asemenea nevoi.

Fr. Zoltanovschi, din Păpușoiu, cu trăsura sa.

Alexandru și Dumitru Zoltanovschi, foarte ocupați

Am împărțit apoi ajutorul modest care ne-a fost încredințat pentru frați, un fapt, care a deșteptat viile mulțumiri în inimile lor pentru iubirea cerească a Bunului nostru Părinte.

Dimineața am strâns pe frați și am făcut o fotografie, atât cu grupa întreagă, cât și cu doi

Camera în care a iernat familia Zoltanovschi.

dintre copiii fraților, cari erau atât de ocupați cu mâncarea, încât nici nu au vrut să stea liniștiți în momentul fotografierii.

După ce ne-am luat rămas bun dela iubiții

noștri frați, făgăduindu-le că vom descrie nevoile și lipsurile lor, oriunde vom veni, pentru ca să se deschidă inimile și mâinile fraților cari dispun de mijloace, spre a le veni în ajutor, am plecat cu impresia că aceste încercări au întărit pe toți în credință, ei având ferma convingere, că Domnul va purta grijă de ei și nu-i va lăsa în părăsire.

Deă bunul Dumnezeu, ca noi să ne gândim și să ne conducem după frumoasele cuvinte din Sfânta Scriptură:

„Cine seamănă puțin, puțin va seceră; iar cine seamănă mult, mult va seceră“.

„Cel ce dă sămânța semănătorului și pâine pentru hrană, vă va da și vă va înmulți și vouă sămânța de semănat și va face să crească roadele neprihănirii voastre. În chipul acesta veți fi îmbogățiți în toate privințele, pentru orice dărnicie, care prin noi, va face să se aducă mulțumiri lui Dumnezeu. Căci ajutorul dat de darurile acestea, nu numai că acoperă nevoile sfinților, dar este și o pricină de multe mulțumiri către Dumnezeu“. 2 Cor. 9. 6. 10-12.

Cine dorește să contribuie la înmulțirea laudelor și mulțumirilor aduse Părintelui ceresc?.... Domnul așteaptă hotărîrea ta, iubite frate, iubită soră!

I. Bauer.

DEPARTAMENTUL ȘCOLII DE SABAT.

Controlând Școala de Sabat.

Pășind în al treilea trimestru, un diriginte, care simte răspunderea datoriei sale în Comunitate, va căuta să vadă ce a putut realiza în cele două trimestre în raport cu sfaturile și directivele date prin Curierul Misionar și, fața de țintele ce și-a propus personal.

Un diriginte al Școlii de Sabat, este o persoană chemată în acest post de Dumnezeu și el trebuie, cât mai des, să-și pună întrebarea: pot eu raporta în rugăciunea mea, ca și Domnul meu: „Tată eu am sfârșit lucrul ce mi-ai încredințat să-l fac!“ Această întrebare este foarte serioasă și un diriginte trebuie să și-o pue serios și în temere de Dumnezeu, dacă a făcut, tot ce a putut, pentru îndrumarea planurilor date în Curierul Misionar și pentru atingerea țintelor urmărite.

Un control încă, ar fi, punându-și întrebarea: Am căutat întâiu să îndeplinesc voința lui Dumnezeu? sau, poate că m'am gândit prea mult.... dar ce vor zice frații mei în Comunitate, când mă tot țin să fac atâtea rândueli și să mă tot ocup continuu de ținta darurilor lor, etc. Este o mare primejdie, ca di-

rigintele, să piardă din vedere directivele date de Dumnezeu și să fie preocupat de ce zice unul sau altul! Pot asigura pe frații diriginți, că frații și surorile, cu adevărat pocăiți și cu Spiritul lui Dumnezeu în inimă, chiar dacă le-ar părea unele rândueli neînțelese, vor ști să se roage în tăcere Tatălui, care vede în ascuns, atât pentru o mai bună pricepere din partea lor cât și pentru o mai iscusită înțelepciune a celor ce port răspunderile.

Un diriginte trebuie să simtă și cu nevoile și greutățile fraților așa cum mă gândesc și simt și eu; dar a ne ruga împreună cu frații noștri, ca inimile lor să rămână continuu mișcate și călduroase pentru „încheierea lucrării“ — cât mai grabnic.... și până la marginele pământului — asemenea face parte din datoria unui diriginte, care totuș, nu pierde din ochi atingerea ținteii.

În Conferințele de toamnă noi toți am votat prin ridicare de mâini să dăm în fiecare Sabat un leu mai mult ca până aci. Raportul primului trimestru arată că în privința daru-

rilor toate Conferințele au dat înapoi în timpul iernii afară de Transilvania care a sporit simțitor darurile sale, dar totuși n'a atins ținta unui sfert din zecime. Conferințele Muntenia au atins ținta la un sfert din zecime, dar totuși față de primul trimestru al anului trecut, au dat puțin înapoi.

Dacă diriginții vor controla cu grabire ținta lor, înainte de încheierea trimestrului al treilea, vor putea găsi împreună cu frații,—în rugăciune — umplerea golorilor, pentru încheierea lucrării între chinezi, unde milioane de oameni așteaptă serioși după un învățător.

Faceți ca al 13-lea Sabat să fie binecuvântat, atrăgând atenția din timp, că vine Sabatul al 13-lea. Copiii să-și depună și ei economiile lor în casa Domnului. Trimiteți în grupele de familie, pe cei însărcinați, să încurajeze și să aducă plicurile lor.

Faceți ca toți să primească binecuvântări! Domnul vrea să ne dea; să-L încercăm, chiar dacă ne-am găsi în situația văduvei din Sarepta Sidonului. Să ne uităm întâiu la nevoile lucrării lui Dumnezeu! El, Tatăl, vrea să știe unde sunt inimile noastre. Să învățăm din pilda tânărului bogătaş și Domnul, care are putere să binecuvinteze ogoarele noastre, viile noastre, grădinele ce ne-a dăruit și tot ce trăește în jurul nostru; El, Domnul, poate să le facă să rodească și să odrăslească și să puească însutit... dar, fraților diriginți, încurajați pe frați, îndemnați pe surori, învățați pe tineri, mângâiați pe copii și vă rugați unii pentru alții ca și pentru câmpurile însetate după Cuvântul și izvorul aducător de fericire și vieță veșnică.

Domnul vine curând fraților, faceți, ca bu-nurile noastre să fie găsite la schimbător pentru ca vieța și fericirea să fie asigurată pe noul pământ al păcii lui Hristos. Înainte, tot înainte și ochii și inimile voastre spre țintele ce Domnul le-a pus în fața noastră, ca să fie atinse.

Secretarul Departamentului.

Notă.—Diriginții să controleze toate notițele din Curierele trecute, referitoare Școlii, și să facă grabnic, ca nimic să nu rămână neînțăptuit în Comunitate.

Faceți ca rapoartele să fie expediate negreșit până la 5 Iulie la Conferințe și chiar dacă n'ați avea de raportat, trimiteți o carte poștală și spuneți „nu raportăm“! ca să nu fie așteptare zadarnică la Conferințe.

Vom arăta în Curierul, cine n'a lipsit tot anul dela datoria de a trimite raportul la timp și cari au atins țintele lor; iar Domnul, care este organizatorul întregului univers, vrea să ne învețe în Școala Sa aci, aceste principii ale cerului.

Avem încă câteva „Rulouri“, cari le putem repar-tiză, dacă comandați pentru trimestrul viitor. Copiii pot învăța mult prin ele și apoi se pot vinde la prieteni, căci sunt tablouri celebre, pictate de pictori cu renume. V'ar costă 240 Lei, bani cari, îi luați înapoi prin vânzare. Scriți direct la Editură, trimi-tând costul sau ramburs.

Faceți ca copiii în lunile de vacanță să fie ocu-pați, și organizați în Școala de Sabat a copiilor. Di-rigintele să se intereseze să aibă cărți și să fie gru-pați în jurul a frați și surori cari au răbdare și tact și cari știu să se facă iubiți și ascultați. Adunările lor se pot face chiar la câmp, din când în când, sub conducerea unei persoane care să supravegheze, jocuri în cari să se desvolte spiritul de observație, atenție, agerime și stăpânire de sine, se pot inventa și presăra în cursul zilei printre cântări corale, dia-loguri, poezii, psalmi, etc, etc.

Indrumați Școlile în aer liber, ori unde este cu putință, și oriunde există persoane cari pot supraveghea și organiza lucrul, așa, ca ziua de Sabat, să fie o zi de bucurie, spre onoarea lui Dumnezeu, în mijlocul naturii în care copiii, să învețe a cunoaște iubirea exprimată prin grija lui Dumnezeu în toate.

P. P.

MISIUNEA INTERNA.

Programul adunării misiomare din luna Iulie 1929.

Subiect:

FIECARE CREDINCIOS, UN MARTOR.

1. Deschidere cu cântare și rugăciune.
2. Raportul.
3. Muzică.
4. Studiul biblic: O misiune pentru fiecare credincios.
5. Cuvântare: Fiecare credincios un martor.

6. Lectură: Bucuria serviciului.
7. Planul pentru efortările misionare din timpul verii.
8. Cântarea și rugăciunea de încheiere.

4. Studiul biblic: *O misiune pentru fiecare credincios.*

1. Cum numește Dumnezeu poporul Său în Vechiul Testament?

„Voi sunteți martorii Mei“. Isa. 43, 10.

2. Ce făgăduință dă Hristos acelor care Il vor mărturisi aici pe pământ?

„Voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori“. Fapt. 1, 8.

3. Ce cere Isus din partea martorilor Săi?

„Mergeți“ spre a învăța și predica.

4. Cât timp a făgăduit Isus că va însoți pe martorii Săi?

„Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului“. Mat. 28, 20.

5. Se referă acest ordin al Maestrului la fiecare credincios?

„Arată fiecăruia care este datoria lui“. Marc. 13, 34.

6. Cu ce precizie cheamă Dumnezeu pe martorii Săi?

„Te chem pe nume“. Isa. 43, 1.

7. A chemat Hristos pe ucenicii Săi pe nume? Simon și Andrei: Marcu 1, 16. 17.

Iacob și Ioan: Marcu 1, 19. 20.

8. După ce i-a chemat, i-a trimis ca martori ai Săi?

„Duceți-vă, predicați și vindecați pe cei bolnavi!“

„Ucenicii aveau să plece în calitate de martori și să declare lumii ceea ce au văzut și au auzit la Hristos. Datoria lor a fost cea mai sublimă la care au putut fi chemate ființele omenești, și se asemănă cu aceea pe care o îndeplinesc însuși Hristos. Ei aveau de lucrat împreună cu Dumnezeu la salvarea oamenilor pierduți“. „Faptele Apostolilor“, p. 19.

9. Ce poate să facă fiecare credincios pentru a fi martorul lui Dumnezeu?

„Ca martori ai lui Hristos avem datoria să zicem ceea ce știm, ceea ce am văzut, auzit și simțit. Dacă am urmat pe Isus pas cu pas, noi vom avea de împărtășit lucruri foarte precise asupra felului conducerii Sale. Noi vom putea zice, cum am putut pune la încercare făgăduințele Sale. Noi vom putea mărturisi despre Harul lui Hristos. Aceasta este mărturisirea care ne-o cere Dumnezeu, o mărturisire atât de rară, încât lumea de astăzi moare din cauză că nu o cunoaște“. D. A. p. 340.

5. Cuvântare: *Fiecare credincios un mortor.*

Înainte de înălțării Sale, Isus a zis cum se va putea răspândi Evanghelia cu succes. „Voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeia, în Samaria, și până la marginile pământului“. Fapt. 1, 8.

Ucenicii și membrii bisericii apostolice au executat astfel ordinul Maestrului lor, încât orice faptură sub cer a auzit în scurt timp

vestirea Evangheliei. Succesele însemnate care au încoronat eforturile bisericii apostolice au arătat ce eficacitate posedă mărturisirea individuală în lucrarea de salvare a sufletelor.

Noi trăim azi în perioada, în care Dumnezeu va încheia grabnic lucrarea Sa, vestind ultima solfe de avertizare și revărsând Spiritul Său cu putere. El așteaptă și astăzi ca fiecare credincios să mărturisească adevărul.

Aceasta trebuie să fie un adevărat privilegiu, de a putea mărturisi pentru Maestru în zilele de Rusalii. „Ucenicii aveau să plece în calitate de martori și să declare lumii ceea ce au văzut și auzit la Hristos. Ei aveau de lucrat împreună cu Dumnezeu la salvarea oamenilor pierduți“. „Faptele Apostolilor“ p. 19.

A mărturisi pentru Maestru în această generațiune din urmă, are aceeași însemnătate, de a îndeplini lucrarea cea mai sublimă, la care poate fi chemată o ființă omenească. Mulți dintre Membrii Comunității pricep astăzi responsabilitatea lor în această privință. Ei răspund la apelul făcut și mărturisirea lor este atât de puternică încât mulți primesc adevărul ca rezultat al lucrării lor.

Noi trăim în mijlocul pericolelor sfârșitului; însă nimic nu va împiedeca progresul soției. Dacă vom face mărturisirile noastre cu credincioșie, atunci vom vedea cu siguranță rezultatul străduințelor noastre. „Cel ce umblă plângând, când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie, când își strânge snopii“. Ps. 126, 6. Este adevărat, că succesul nu se poate observa imediat, precum ne-o arată următorul fapt:

Un locuitor din Mexic a primit în tinerețea sa un tractat și neștiind să citească l-a pus bine, deoparte. Nu mult după aceea, el s'a căsătorit și a devenit părinte. Fiul său atingând vârsta de școală, el l-a trimis la un institut pentru ca să primească educația necesară. Fiul acesta, întorcându-se în vacanță acasă și dorind să arate părinților săi progresul pe care îl făcuse, a căutat ceva de citit. Tatăl și-a adus aminte atunci de tractat, și ascultând cele cete, el a primit adevărul.

Este încurajator de a semăna dealungul tuturor apelor. Membrul care i-a dat acest tractat, nu va cunoaște rezultatul acesta decât în veșnicie; căci influența sa va continua să se răspândească prin mijlocirea acestui om, câștigat pentru adevăr după atâția ani.

„Această solie a Evangheliei să rămână în toate comunitățile, invitând pe toți la activitate“. „Mărturie“, Vol. VII p. 14. A sosit timpul, în care fiecare credincios trebuie să fie un martor, și în care fiecare mărturisire făcută trebuie să aibă rezultate hotărâte. Să semănăm deci adevărul, și noi vom recolta la

timpul potrivit, dacă nu vom încetă să facem binele.

6. Lectură: *Bucuria serviciului.*

Intreaga natură mărturisește despre o activitate neîntreruptă. Corpurile cerești nu încetează să se miște; tot astfel, fluxul și refluxul mării, nu se sfârșește niciodată. Aerul pe care-l respirăm este fără încetare înnoit și reîmprospătat. Animalele și plantele prosperă și cresc. Incetarea activității înseamnă moartea.

Omul a fost creat pentru activitate. La începutul creațiunii când Dumnezeu a invitat pe Adam și Eva să stăpânească peste toate lucrurile, El le-a spus: „Umpleți pământul și supuneți-l“. Mai departe este zis, că Dumnezeu a pus pe om în grădina Edenului, „ca s'o lucreze și s'o păzească“. Acest ordin cuprinde în sine idea lucrului, a serviciului.

Lucrul este divin. Este unul din cele mai mari daruri, cari au fost acordate omenirii. Lucrul dezvoltă forțele fizice, înobilează sufletul și îi dă omului asemănarea cu Creatorul. „Acei cari lucrează nu sunt de disprețuit, căci activitatea este de un caracter divin. Ei nu sunt de deplâns nicidecum, căci activitatea procură adevărata fericire. Nu numai ei lucrează, ci și natura este activă“.

Trândăvia este vătămare. Ea dă naștere la păcat. Perversitatea din Sodoma și Gomora se atribuie trândăviei și supraabundenței.

Se pare, că unii cred, că lucrul ar fi înjositor; pe când oamenii cei mari ai istoriei au lucrat cu încordare. „Lucrul înseamnă viață“, a zis Carlyle; „binecuvântat este acela care și-a găsit partea sa de lucru“.

Lucrul poate să fie o bucurie sau o muncă obositoare. Pentru acela, care iubește datoria sa, ea devine o plăcere. El pune cu bucurie toată fericirea sa în serviciu. Orice lucrare, făcută în acest spirit devine o adevărată recreațiune. Inșă fiecare datorie, pe care o facem fără entuziasm, este o muncă grea. „Omul trebuie să lucreze; acest fapt este tot atât de sigur precum și mersul regulat al soarelui. Inșă El poate să lucreze murmurând sau cântând; el poate să lucreze ca o mașină sau ca un om. Cutoatecă nu-i va fi totdeauna ușor se găsească partea sa de lucru, el o va putea îndeplini totuși cu mulțumire sufletească. Nu există o muncă atât de grea, încât să nu fie făcută cu bucurie; nu există nici o datorie, care să nu fie împlinită cu toată inima; nu există nimic atât de plictisitor încât să nu ofere și părți înveselitoare“.

Dacă se adevărește aceasta cu privire la lucruri obișnuite,—și cine ar putea tăgădui acest fapt—*atunci trebuie să lucrăm cu o bucurie și mai mare la încheierea lucrării pe acest pă-*

mânt. Oricare ar fi datoria noastră, să o îndeplinim cu bucurie, știind că o facem „Domnului, iar nu oamenilor“. Dacă Dumnezeu ne-a încredințat fiecăruia datoria noastră, putem noi să mărim mai bine pe Creatorul nostru, decât dacă vom îndeplini cele încredințate nouă cu bucurie și energie?

Notă.—Faceți ca lucrarea tineretului să fie activă în lunile de vară mai ales la orașe, când revistele și cărțile noastre se pot duce de tineri și tinere credincioase în locurile de adunare, ca parcuri, grădini, alee, unde oamenii așteaptă să fie atrași în discuții care-i interesează.

— Puneți-vă ca țintă să duceți cărțile noastre la familiile cele mai bune din orașul vostru. Nu ascundeți talentul vostru.

— In regiunile de băi, veți găsi o înaltă și sfântă ocupațiune.

— Faceți ca să nu mai rămână nimic nedistribuit din cărțile primite în „Săptămâna de Colportaj“ și scriți experiențele Secretarilor de Conferințe.

— Stingeți orice socoteală la Cercul Misionar așa ca la sfârșitul trimestrului acestuia să fiți în perfecta rânduială cu Dumnezeu.

— Trimiteți prin grupa de Corespondență a Comunității, toate revistele cele vechi, dând adresele rudelor și prietenilor D-voastră.

— Diriginții și Comitetele să organizeze bine aceste grupe, cari pot impacheta revistele și a le trimite scriind „*Imprimat*“ și aplicând marcă de 25 bani. Aceste foi de ambalaj se pot comanda la Editură, prin Cercul Misionar al Comunității.

Faceți ca prin lucrare misionară organizată să puteți mări venitul darurilor voastre în Săptămâna de Sacrificiu.

Dep. Luc. Mis.

Idea de sacrificiu.

Neascultarea primei perechi de oameni a costat pe Tatăl cel mai mare sacrificiu, și pe întreaga familie omenească truda, suferința și moartea.

Neascultarea, a fost cauza tuturor relelor! Dacă tânăra pereche ar fi ascultat de Tatăl și n'ar fi plecat urechea la ispititorul Diavol, toată situația ar fi fost într'o fericire crescândă, până s'ar fi confundat cu Dumnezeu.

Neascultarea însă n'a rupt legătura iubirii. Iubirea este mai puternică decât moartea și iubirea a triumfat asupra morții prin idea de sacrificiu.

Dumnezeu, în iubirea Sa de om, a fost condus la sacrificiul cel mai mare; și cine a condus pe Dumnezeu la sacrificiu? Iubirea, care face parte din ființa Sa!

Dumnezeu, ptruncă a iubit lumea, a renunțat pentru un timp la prezența și serviciile directe ale Fiului Său, și a mers până acolo, în-

cât a suferit, trebuind să sacrifice pe Cel mai ascultător, pentru a salva pe cel neascultător.

Dar Dumnezeu este Tatăl, Atotputernic, care a voit să dovedească cerului, că El știe să renunțe la ce are mai prețios, printră-L conduce iubirea; și a făcut acest sacrificiu legal, care nu este decât o urmare a iubirii Sale față de cer și față de pământ. Dreptatea și legalitatea universală trebuiau să rămână neștirbite și plăpânda ființă neascultătoare salvată, prin sacrificiul cel mai mare.

Să medităm scumpi frați și să ne rugăm, ca Domnul să poată pregăti inimile noastre, pentru ca să luăm hotărâri drepte pentru ziua de 14 Iulie; și hotărârile noastre, să fie un izvor de bucurie, de muncă și de sacrificiu, reclamat de nevoile urgente ale unei lumi care este în primejdie de moarte. Fratele Olson, se exprimă așa de complet despre această temă și datorită a unui creștin, că socotesc ca o binefacere pentru inimile și mințile noastre cari pot fi astfel complet pregătite pentru Săptămâna de Sacrificiu.

„Renunțarea este unul dintre principiile fundamentale ale religiei creștine. Isus, Intemeietorul Bisericii creștine, a renunțat la toate și chiar la viața Sa, pentru a salva pe cei pierduți. La rândul lor, membrii primei Biserici au vândut averile lor, aducând sumele la picioarele apostolilor. Mulți, ca Pavel de exemplu, au adus poziția, și tot avutul lor ca jertfe pe altar, pentru a duce Evanghelia în țări îndepărtate. În cursul tuturor veacurilor acest spirit de sacrificiu a caracterizat pe ucenicii adevărați ai lui Hristos. Ei ofereau cu dragoste banii, timpul și puterile lor. Mulți dintre ei au jertfit chiar viața lor cu bucurie.

Și mișcarea adventă a luat ființă prin jertfe. Pionierii acestei mișcări au renunțat deseori la lucrurile cele mai necesare pentru a putea susține lucrarea; dând astfel dovadă de adevăratul spirit de sacrificiu. Tineri și bătrâni au adus daruri. Părinții au dăruit pe copiii lor. Legăturile familiare au fost rupte, membrii despărțindu-se, pentru ca să plece în lucrarea din apropiere și din depărtare. Părinți slabi și bătrâni s'au despărțit plini de curaj de copiii lor, cari au fost pentru ei mai scumpi decât însăși viața lor, fără speranță de a-i mai vedea pe acest pământ, pentru ca ei să plece în țări păgâne. Dumnezeu să fie laudat, căci spiritul de sacrificiu și de serviciu, care a însușit pe predecesorii noștri, se manifestă și astăzi. Acolo unde prinde rădăcini, fie țara păgână, fie ea civilizată, adepții acestei solii dau cu generozitate pentru progresul lucrării.

Darurile pe cari le fac Adventiștii în favoarea misiunii uimesc pe mulți. Ei nu pot pri-

cepe, cum, un popor așa mic la număr procură atâția bani și atâția lucrători pentru misiune în fiecare an. Aceasta este pentru ei un mister. Ei nu înțeleg, că spiritul sacrificiului și al serviciului merge paralel cu iubirea pentru Dumnezeu, cu povara simțită pentru suflete, cu puternica dorință de a vedea lucrarea lui Dumnezeu terminată și pe Mântuitorul venind pe norii cerului, pentru a lua poporul Său cu Sine.

Noi sperăm deci că bunul Dumnezeu va ajuta, ca fiecare lucrător și fiecare membru să se dovedească mai generos decât oricând în trecut. Cu cât ne vom apropia mai mult de Dumnezeu, cu atât mai mult va pătrunde Spiritul lui Hristos inimile noastre și cu atât mai mult viața noastră va da pe față spiritul de sacrificiu și de serviciu al Maestrului nostru. Când inima e încălzită de iubirea lui Dumnezeu, este o plăcere de a putea aduce un sacrificiu pentru cauza Sa, gata a fi încheiată“.

Fie fraților și surorilor, fie scumpii noștri tineri și copii, ca bucuria sacrificiului făcut de Tatăl pentru fericirea noastră eternă, și ca sângele prețios care a curs pe Golgota, să fie o pildă nesecată de încurajare în a face și noi cel mai drept sacrificiu, numai și numai a grăbi încheierea lucrării, pregătindu-ne astfel darul de biruitori prin cununa ce va străluci pe frunțile celor ce s'au dovedit supuși și ascultători până la moarte!

P. Păunescu.

Notă.— Frații lucrători și presbiteri vor îngrij ca articolul acesta să fie cetit în Comunități cu ocazia Săbăzii din 13 Iulie, legând predica cu idea de sacrificiu.

Notă pentru Diriginte.— Înțelegeți-vă cu frații din comitet și faceți ca tineretul Comunității să facă lucrări misionare bine organizate în comunele învecinate.

Indemnați pe tineri să facă economii pentru a-și agonisi mijloace pentru a putea merge la școală.

Faceți ca fiecare tânăr să deponă la banca cerului, partea sa pentru „Camerun“. Învățați unde este Camerunul în mijlocul Africii și vedeți că și noi putem trimite câțiva misionari acolo.

Incepeți să vă gândiți cum s'ar putea ca vânzând cărți bune să strângem fonduri bune pentru un început de sanatoriu creștin în România.

Ce n'ar putea face Hristos cu o armată de 2000 de tineri!

Ce a putut face Domnul cu cei 300 de ostași disciplinați ai tânărului Ghedeon!

Incepeți să rășniți și voi în satele voastre. Rășniți sămânța aducătoare de viață. Poate că Domnul va trimite ingerul Său și ne va învăța să aducem victorie pentru noi și pentru țară.

Luptați-vă neîncetat.

Programul adunării „C. M. V.” din luna Iulie 1929

Săptămâna a doua.

Subiect: TINERETUL ȘI SANATATEA.

1. Deschidere cu cântare și rugăciune.
2. Raportul.
3. Studiul biblic: Biblia și sănătatea.
4. Cuvântare: Nevoia de aer curat.
5. Poezie.
6. Muzică.
7. Cuvântare: Cum trebuie să ne păstrăm sănătatea.
8. Cântare și rugăciune de încheiere.

Notă pentru diriginte: Subiectul de față este de un mare interes. Problema sănătății se pune în multe discuțiuni, și tineretul trebuie să cunoască rezolvarea ei. Programul de mai jos tratează subiectul sub diferite puncte de vedere; prezentați-l deci cât se poate de variat. Alegeți persoane, cari să știe aprecia studiul biblic și cuvântările scurte, scoțând în evidență faptul, că fiecare are o responsabilitate personală în această privință.

3. Studiul biblic: BIBLIA ȘI SANATATEA.

„O casă dă dovadă despre starea locuitorilor ei. În apropierea locuinței mele de vară se găsesc două case dintre cari una e întreținută cu grijă. Ea reflectează caracterul intelectual și social al proprietarilor săi. Casa învecinată dimpotrivă, mărturisește despre neglijența și neglijența acelora, cari o locuiesc.

„Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” 1 Cor. 3, 16. Dacă Dumnezeu este o realitate pentru D-vs., atunci veți ști că El cere cecece îi puteți oferi mai bun. Cetiți deasemenea Rom. 12, 1; Dan. 1; Proverbele și altele.

„Mulți dezonorează familia lor, neglijând casa care-i adăpostește; mulți dimpotrivă își câștigă stima altora prin faptul, că îngrijesc locuința lor. Tot astfel poate să mărturisească și o mamă iubirea care o are pentru familia ei prin grija ce o poartă pentru menajul ei. E sănătos corpul nostru, templul lui Dumnezeu? Mărturisește această locuință despre credința noastră și despre iubirea pe care o avem pentru Dumnezeu?”

„Ce trebuie să gândească cei ce trec pe lângă noi despre Acela, care a luat locuința Sa în noi?”

„Obiceiurile sunt contagioase, exteriorul servește ca model. Templul lui Dumnezeu trebuie să fie un bun vestitor“.

4. Cuvântare: NEVOIA DE AER CURAT.

„Obiceiul de a rămâne închis, pe care îl sprijinește civilizațiunea modernă, este foarte

dăunător sănătății. Aerul curat și soarele sunt cei doi factori principali ai sănătății și puterii. Acest anotimp este tocmai potrivit pentru a ieși la aerul liber.

„A venit vara, și toți aceia, cari posedă o grădină trebuie să o îngrijească. Este adevărat că mulți locuiesc în orașe, însă ar fi bine ca să aibă o mică grădiniță; aceasta aducând multe avantagii. Ea obligă mai întâiu de toate să rămâi la aer curat și la soare. Apoi ea asigură un exercițiu minunat și ocupă spiritul. Când cineva se interesează pentru o grădină, nimic nu este mai plăcut decât de a îngropa acolo toate necazurile sale.

„Dacă n'aveți o grădină, puteți cel puțin așeza cutii cu flori pe marginea ferestrelor voastre, sau sub vreun loc adăpostit. Oriunde ar fi, îngrijiți însă câteva plante cari vă vor face să uitați grijile voastre.

„Vă rămâne afară de aceea plimbarea pe jos și excursiunea. S'a constatat, că animalele trăind în aer curat sunt foarte rar atacate de tuberculoză, pneumonie sau de altă boală a căilor respiratoare. Ele nici nu suferă de reumatism sau de alte boli, datorite stării timpului. Ele nici nu pier vreodată sub influența civilizațiunii. Animalele sălbatice sunt aproape totdeauna sănătoase și sprintene.

„Există și seminții cari trăesc foarte simplu. Tuberculoza a fost necunoscută între Indieni Americai de Nord, înainte ca ei să fi intrat sub influența albilor. Însă când au început să doarmă în camere închise, încetând să trăească în aer curat, ei au fost supuși la aceleași boli ca și rassa albă.

„Cel mai bun mijloc pentru a fi atras de câmp, este interesul pentru studiul naturii. Studiul pasărilor este o plăcută ocupație. Foarte puțini tineri ar putea să numească pe nume pasările numeroase cari vizitează în fiecare an regiunile noastre. Se poate procura cărți ale științelor naturale cu un preț foarte redus. Această ocupație plăcută, fiind în acelaș timp instructivă, este totodată și foarte sănătoasă.

„Gândiți-vă la câmpul întins de studii, care ni se deschide prin flori. Foarte puțini cunosc numele florilor cari cresc dealungul gardurilor sau pe câmpii. Faceți acest studiu în cursul unei veri, apoi vara următoare; și astfel veți învăța să cunoașteți natura.

Copacii, stâncile, copăceii, insectele, fluturii și gândacii, sunt la fel subiecte de un studiu interesant.“

7. Cuvântare: CUM TREBUIE SA NE PAS-TRAM SANATATEA.

„Pentru ca să fie bună, ziua trebuie să înceapă bine.

În timpul verii cât și iarna, fereastra dormitorului trebuie să rămână deschisă noaptea. Aerul nopții nu se deosebește de acela al zilei. Este adevărat, că el este mai răcoros, însă totdeauna mai curat decât aerul stricat din interiorul casei. Trebuie respirat aer proaspăt pentru a fi dispus, fie la lucru, fie la joc.

Îndată ce vă deșteptați, sculați-vă. Apropiati-vă de fereastră și respirați bine de câteva ori. Apoi cu ajutorul unei batiste curate îndepărtați orice impurități, cari s'au introdus în nas în timpul nopții. Curățiți-vă de acestea suflând de două sau de trei ori.

Spălați-vă apoi gura cu apă caldă. Periați apoi dinții cu multă îngrijire, întrebuițând o simplă pastă de dinți sau chiar săpun. Acesta valorează mai mult decât pasta de dinți și este mai puțin costitor. Clătiți încăodată gura după ce ați periat dinții.

INGRIJIREA NECESARA CORPULUI NOSTRU.

Corpul se aseamănă cu o mașină care merge fără încetare ziua întregă. Înainte de a o pune în mișcare, și pentru ca să producă ceva bun în timpul zilei, este folositor de a-i consacra cinci minute de atenție. Aceasta nu înseamnă un lucru mare pentru ași asigura buna stare, care se resimte apoi toată ziua.

Faceți câteva exerciții gimnastice. Nu este greu de a vă procura o carte, unde sunt descrise exercițiile ce se pot face în fiecare zi.

Apoi vine baia zilnică. Să nu o neglijați în nici un caz. Dușul este în deosebi excelent pentru acei cari au o cameră de baie, însă aceleași rezultate se pot obține prin următoarele mijloace:

Procurați-vă o găleată cu apă caldă, un lighian, un hârdău, un spălător, săpun și un ștergar aspru. Așezați hârdăul înaintea lavoului și turnați în el jumătatea apei calde din găleată și cealaltă jumătate în lighian. Adăugați apă rece după apreciere. După ce v'ați desbrăcat, stați în picioare în hârdău până ce v'ați săpunat fața, brațele, gâtul, pieptul și spatele până la mijloc. Această baie poate să fie și rece.

Ștergeți-vă bine. Brațele și corpul trebuie frecate cu putere. Spatele se poate șterge foarte ușor luând în fiecare mână câte un capăt al ștergarului și trecându-l peste spate. Această frecțiune produce căldură.

Zece minute sunt suficiente. Zece minute sau chiar un sfert de ceas e foarte puțin în comparație cu voioșia și energia care vă va

umplea mai târziu. Persone sprintene în mișcări pot face toate acestea în mai puțin de cinci minute. Apoi faceți cinci minute de exerciții.

Săptămâna a patra.

Subiect: SERVICIUL PE CARE NI-L ADUCE MUZICA.

1. Deschidere cu cântare și rugăciune.
2. Raportul.
3. Scurtă introducere a Dirigintelui și citirea textelor din: 1 Tes. 5, 18; Ps. 29, 1. 2; 50, 23.
4. Cuvântare: „Scopul muzicii“.
5. Lectură: „In Alpi“.
6. Muzică instrumentală.
7. Cuvântare: „Isus, motivul muzicii“.
8. Poezie.
9. Lectură: „Muzica o artă“.
10. Cântare și rugăciune de încheiere.

Notă pentru diriginte: Subiectul muzicii este de un interes general, mai ales pentru tineri și copii. Aproape fiecăruia îi place să cânte sau să asculte vreun fel de muzică. Noi știm încă din copilărie, că „muzica are farmecul, de a potoli inimi iritate“, și aceasta este adevărat. Muzica are o înrăurire și un farmec deosebit. Cântecul unui popor permit ca să conchidem despre viața acestuia și contribuie la o mai bună pricepere a acestei vieți.

Este și adevărat, că omul se cunoaște după muzica pe care o preferă, dovedindu-se astfel dacă cugetele sale sunt de o natură nobilă sau josnică. Noi cântăm din inima noastră. Prin aceasta se explică sfințenia și influența cântării. Fiecare religie se manifestă prin cântare. Aceasta se potrivește atât pentru cei sălbateci cât și pentru cei civilizați: Astfel este deci îndreptățit, dacă vorbim despre sfințenia muzicii și a sfințeniei noastre în general.

Textele de mai sus, cari vor fi cetite, scot în evidență mulțumirea și preamărirea. Preamărirea din inimă este cântarea voioasă. Aceste și alte texte ne învață, că voia lui Dumnezeu este să-I mulțumim și să-L laudăm, căci noi datorăm Domnului laudă și mulțumire; prin urmare să preamărim pe Domnul prin laudele noastre.

4. Cuvântare: „SCOPUL MUZICII“.

„În Mat. 25, 15 ni se zice, că Dumnezeu dă fiecărui om cel puțin câte un talant, și muzica este fără îndoială cel mai mare dar, pe care ni l-a dat El. Muzica bună este o binecuvântare, însă Satana întrebuițează deseori muzica ca unul din cele mai încântătoare mijloace, pentru a seduce suflete. „Dacă se face un abuz de muzică, ea duce sufletele nestatornice la mândrie, îngâmfare și nebulie“. Mărturie, Vol. I, p. 506. Dacă auzim înălțatoarea și măreața muzică, pe care ne-o oferă lumea

aceasta decăzută, ne pare pentru un moment că n'ar exista nimic mai desăvârșit și că nici armonia cerească n'ar putea fi mai frumoasă. Dumnezeu însă ne-a zis în Cuvântul Său: „Lucruri, pe cari ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s'au suit, așa sunt lucrurile, pe cari le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc“. 1 Cor. 2, 9. De sigur, curțile cerești răsună de muzica veselă a îngerilor, și Dumnezeu ne-a dat prin această artă o mică pregustare de bucuriile cerești.

„Dacă ar fi rămas păcatul necunoscut, muzica noastră de aici ar fi în armonie cu cea cerească; deci cu muzica care înalță sufletul. Însă Satana s'a folosit totdeauna în felurite moduri de acest mare dar și o face încă chiar și acuma, precum a făcut-o cu orice alt dar bun, pe care l-a dat Dumnezeu.

„Scopul principal al muzicii este de a influența inima omului. Dacă nu este acesta cazul, atunci ea nu și-a îndeplinit scopul. Acela poate fi considerat ca un artist cu succes, a cărui muzică vorbește cu ajutorul lui Dumnezeu către cel ce-o ascultă. La fel după cum ne poate aduce profetul o solie din partea lui Dumnezeu, tot astfel și artistul ne poate aduce o solie despre o frumusețe neprețuită. Inimile multora, cari n'au fost mișcate sau influențate prin vreun alt mijloc, nici prin serviciul divin, au fost înduioșate prin influența cântării. Muzica este fără îndoială o mare putere. Mulți oameni nu pricep, că muzica nu este numai un dar, ci și o putere minunată, care trebuie folosită în mod practic de către acela, care o posedă. Ea atinge coarde în inima omenească, cari n'au vibrat niciodată mai înainte, deșteptându-le astfel la hotărîrea lor.

„Noi putem afirma cu drept cuvânt, că muzica, în cea mai înaltă formă a ei, vorbește sufletului, mișcă inima și atinge cele mai fine fibre ale firii noastre. Ea ridică sufletul dela cele pângărite de păcat la cele spirituale. Ea ne dă o rază din bucuria și strălucirea cerului, care va fi în curând descoperită aceluia, ce vor intra acolo“.

5. *Lectură:* „IN ALPI“.

„Un obicei frumos se povestește despre ciobanii din Alpi. Ei întrebunțează un corn pentru a-și aduna vitele; acest corn servește însă și unui scop sfânt și religios. În momentul în care apune soarele, și ultimele sale raze ating încă creștetele munților, ciobanul, care șeade la cea mai mare înălțime în munți, cântă cu cornul său: „Lăudați pe Domnul, Dumnezeu“. Indată toți ciobanii din împrejurime iau și ei cornurile lor, repetând cuvîn-

tele: „Lăudați pe Domnul, Dumnezeu“. Aceasta se continuă câteva minute, în timp ce din toate părțile munților răsună ecoul spre lauda lui Dumnezeu. Apoi urmează o liniște sfântă și fiecare pleacă genunchiul spre rugăciune. În timpul acesta a înserat; și ciobanul, sus pe munte, rostește în franceza sa muzicală cuvintele: „Noapte bună!“ și „Noapte bună!“ se aude repetându-se din munți și stânci de cornurile ciobanilor“.

7. *Cuvântare:* „ISUS, MOTIVUL MUZICII“.

„Dacă am cânta mai mult la lucrul nostru, la plimbare, la repaus,— despre Isus, atunci s'ar interesa mai mulți oameni pentru Mântuitorul nostru. Imi aduc aminte de o scenă din Jamaica, care s'a imprimat în inima mea, pentru totdeauna. Mergeam pe drumurile netede de mărgean și din depărtare veniau sunetele slabe ale unui cântec minunat, pe care l-am auzit în diferitele Comunități ale insulei, pe cari le-am vizitat.

„Mai întâiu n'am știut de unde vine, însă curând am întâlnit o grupă de femei a căror culoare a pielii eră ca lemnul de abanos și cari se întorceau în satul lor, venind dela târg. Unele dintre ele făcuseră un drum de 20 mile purtând pe capete produsele grădinii și altă marfă de vânzare. Ele se duceau acum acasă, purtând vasele lor goale pe capul înfășurat cu o broboadă roșie de mătăasă, cum este obiceiul în India de răsărit. În rochiile lor albe ele păreau a fi un adevărat cor bisericesc; și ele cântau unul din cântecele ultimului serviciu divin, într'un mod plăcut, voios, și pios. A fost o plăcere neașteptată, și acest cântec sună atât de vesel, mulțumitor și inspirat, încât ecoul său nu va fi șters niciodată din amintirea mea. O! de am avea noi o asemenea credință în Hristos, care să ne facă să cântăm pe străzile pline de praf ale vieții. O! dacă ar răsună cântarea dela Betleem depe buzele fiecărui membru al Comunității“.

9. *Lectură:* „MUZICA O ARTA“.

„Muzica este unul din cele mai mari daruri cari au fost încredințate oamenilor. Ea servește ca legătură între cer și pământ, căci de ce să nu lăudăm, adorăm și mulțumim prin cântare pe Dumnezeul nostru în loc să ne exprimăm prin cuvinte? De ce să nu ascultăm de îndemnul Psalmistului: „Lăudați pe Domnul cu harfa, lăudați-L cu alăuta cu zece coarde“.

„Muzica este o limbă, care vorbește sufletului... Nu există nici un sentiment al omului, fie bucurie, tristețe, grijă, desnădejde, durere, frică sau singurătate, care nu ar putea fi exprimat mai bine prin muzică, decât prin

oricare mijloc. Ea poate să provoace și să stimuleze astfel sentimente rele și josnice; însă în același timp, și pe cele mai înalte și bune. Ea poate să înjosească dar și să entuziasmeze spre bine, să doboare sau să înalțe.

„Muzica a fost dată oamenilor pentru un scop sfânt. Spiritul profetic ne zice, că în timpul vechilor Izraeliți muzica a fost folosită numai în legătură cu serviciul divin. Carol Merz zice în prețioasa sa carte: „Muzica și Cultura“, că muzica ajunge numai pe terenul religios cel mai înalt scop al ei. Când se amintește muzica în Biblie, aceasta se face numai în legătură cu vreun eveniment important, de exemplu când Maria a condus imnul de laudă după experiența dela Marea Roșie; când s'a sfințit templul; când au căzut zidurile Ierihonului; când a plecat Iosafat în luptă și a hotărât pe cântăreți, cari au mers înaintea oastei pentru a lauda pe Domnul; când s'a născut Hristos; și în cele din urmă când se vor adună cei mântuiți în jurul tronului alb la marea de cristal.

„Fiindcă muzica ne-a fost dată pentru un scop atât de înalt și sfânt, ar trebui să fie folosită de către Comunitatea lui Dumnezeu și mai ales de poporul care așteaptă revenirea apropiată a Domnului și Mântuitorului nostru, numai în cele mai curate forme ale ei.

„Muzica este mai mult decât numai tehnica, ea este mai mult decât o distracție sau mijloc de a atrage atenția. Tehnica este minunată și până la un anumit grad trebuie să o aibă fiecare, care se numește muzician. Și totuși niciodată nu poate cineva să fi desăvârșit în ea; însă, dacă se găsește în primul plan tehnica, sau dorința de a se excita, sau intenția de a distra, atunci arta dispare și muzica

nu îndeplinește înalta și sfânta ei datorie, a-nume de a înălța pe ascultător și de a deșteptă în el dorința de a se îndreptă, de a săvârși fapte mai nobile, influențându-l să consacre inima sa pe deplin Domnului. Cel mai important lucru este, că ea caută să câștige sufletul, care n'a cunoscut încă până acum pe creatorul lui și să-l aducă până acolo ca să-și predea vieța sa lui Dumnezeu... Acela, care întrebuițează acest dar numai spre propria sa mărire, arată prin aceasta, cât de puțin prețuește el muzica ca un dar al lui Dumnezeu. *Adevăratul creștin nu dorește să se așeze în primul plan, nici să se exceleze, ci el zice împreună cu Pavel: „Nu mai trăese eu, ci Hristos trăește în mine“. Bucuria sa cea mare va fi de a întrebuița muzica pentru a câștiga prin ea suflete. Ii va fi anevoios a folosi talentul său altfel decât pentru scopuri nobile. Dorința sa va fi de a întrebuița darul său în casa lui Dumnezeu, unde se fac rugăciuni; el va dori să împreuneze vocea sa sau sunetul coardelor instrumentului său, cu predica din Cuvântul lui Dumnezeu, acolo unde se adună copiii lui Dumnezeu, pentru a fi înviorați și înfăriți, spre a se consacra din nou; și acolo unde vine cel păcătos spre a se hrăni.*

„Este oare o țintă prea înaltă, dacă zicem, ca noi să ne străduim a înălța pe oameni și a câștiga suflete prețioase prin orice fel de muzică? *Să căutăm din ce în ce, a părași idea, de a întrebuița muzica ca distracție, sau spre desfătare, cu scopul de a surprinde prin tehnica ei, ci să o folosim dimpotrivă pentru a aduce pe oameni mai aproape de cruce și de mântuirea, care va fi știința și cântarea celor răscumparați în toată veșnicia“.*

Secretarul Departamentului .

Inștiințare.

Pentru ridicarea lucrării misionare prin literatură, și pentru desvoltarea spiritului misionar în membrii comunităților noastre din Uniunea Română, și având în vedere și situația actuală a Editurii, Comitetul Uniunii Române, în ședința din 24 Aprilie a. c., a luat hotărârea să se acorde Cercurilor Misionare un rabat de 40%, din care Cercul va reține pentru acoperirea cheltuelilor de porto, ramburs, etc., un procent de 10%, vânzând membrilor literatura cu un rabat de 30%.

Membrii comunităților noastre vor avea astfel ocaziunea de a putea face o lucrare mai intensă, contribuind în același timp într'o măsură mai mare la nevoile lucrării în general, cu beneficiul material rezultat din vânzarea literaturii.

Cu această ocaziune anunțăm că a eșit de sub tipar și s'a pus în vânzare mult așteptata carte „PARABOLELE DOMNULUI

HRISTOS“, o adevărată comoară de învățături din Cuvântul Mântuitorului nostru. Într'o traducere corectă după originalul englez, cu ilustrații după clișeele originale venite din străinătate, o lucrare tehnică ireproșabilă, din toate punctele de vedere, bine legată în pânză, scrisă cu aur pe copertă și la color, această carte va costa numai lei 300. Broșată 220.

În mod excepțional, până la 1 Octombrie a. c., membrii comunităților noastre vor avea de plătit 175 Lei pentru cea legată, și 130 Lei pentru cea broșată, plus porto și ambalaj. Comenzile vor fi făcute numai prin Cercurile Misionare, cari vor înainta la Editură comenzile în bloc pentru toți membrii. Orice comandă izolată, nu va beneficia de rabatul de mai sus. Se exceptează dela aceasta membrii izolați, cari nu pot lua parte regulat în comunitățile de cari aparțin.

Editura.

NECROLOG.

În ziua de 14 Martie a încetat din viață iubita noastră soră *Eugenia Ionescu*, în etate de 74 ani, după o scurtă și grea suferință.

Fiind invitat la patul de suferință al bolnavei, am avut ocazia de a înălța împreună rugăciuni, și deși nu putea vorbi, totuși prin strângerea de mână mi-a făcut cunoscut că a înțeles rugăciunea și s'a simțit mângâiată de Domnul.

Dorința arzătoare a sorei a fost în tot timpul, ca mult iubiiții ei copii să ajungă ca prin cunoașterea deplină a Domnului Isus să poată odată a se întâlni împreună în împărăția Cerurilor.

În acest scop a înălțat multe rugăciuni.

Sora a fost o membră credincioasă în comunitatea București-Popa-Tatu.

I. Bauer.

Fr. Gh. Ionescu membru al Comunității Popa-Tatu, București, a fost chemat de Domnul la odihnă.

În tot cursul vieții de credință a dat multe daruri în scopul ca lucrarea Domnului să se poată încheia cât mai curând.

V. Tolan.

Sora Drăgana P. Anton, membră a Comunității Bordești, și în etate de 82 ani, a fost chemată de Domnul la odihnă pe ziua de 8 Aprilie, 1929.

P. Olteanu.

Sora Elena V. Ghenea, membră a Comunității București-Nord, a adormit în Domnul pe ziua de 21 Aprilie, 1929.

Fratele Stan Tingire din Comunitatea Peret, a adormit în Domnul pe ziua de 8 Aprilie, 1929.

Sora Floarea I. Gâlcă, membră a Comunității Pârlița, Teleorman, și în etate de 20 ani, a adormit în Domnul.

C. Florescu.

Sora Eugenia N. Dobromir, membră a Comunității Cogealac, a fost chemată de Domnul la odihnă pe ziua de 22 Aprilie 1929, rămânând credincioasă până în ultima clipă.

Petre Stângă.

Fratele Gh. M. Dinu, din grupa Ibrieanu, Jud. Dâmbovița, un membru zelos în lucrarea Domnului a adormit în Domnul.

Sora Marița M. Rada, membră în grupa Mărginenii de jos, Jud. Prahova a adormit în Domnul pe ziua de 20 Martie, 1929.

Dumitru Ceaușu.

Fratele Mihai Lupăscu, în etate de 42 ani, și un membru credincios al Comunității Vama-Bucovinei, a adormit în Domnul.

Petre F. Beta.

Sora Maria Jenghelev, în vârstă de 70 ani, membră credincioasă a Comunității Sepreș, a fost chemată de Domnul la odihnă.

Ioan Petraș.

Sora Someșanu Ana, în etate de 95 ani, a adormit în Domnul, lăsând frumoasă amintire de felul credincios de luptă pentru credință.

Sora Lupu Iuliana, a adormit în Domnul pe ziua de 5 Aprilie, 1929, cu încredere în Domnul Hristos.

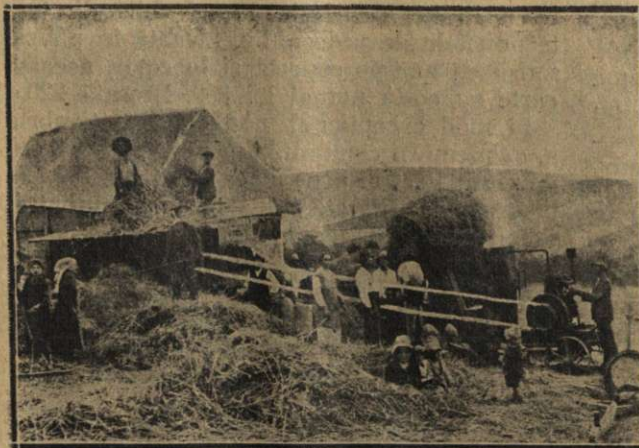
Dobre Toma.

„Curierul Misionar“

Foaie lunară.

Director
și Red. resp.: } ȘT. DEMETRESCU

Prețul unui număr Lei 9.- Abon. pe un an Lei 100
Red. și Admin. Str. Labirint 116.
București IV.

De vânzare

una mașină de treerat. Batoză 900 mm. Hofher schrantz, Clayton—Schutevorth. Motor Ganz. 14 c. p. În condiții de plată avantajoase. În primul an ajut la treerat spre a arăta cum se lucrează. Adresa: D. Farkas, Cluj, Str. Clemenceanu 5 a.